

Arrest

nr. 260 062 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en het opleggen van een inreisverbod van dezelfde datum (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 oktober 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 4 maart 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52. §4. 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.10.2020 werd ingediend door:

Naam: S. (..) Voornaam: S. (..) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1986 Geboorteplaats: Nador

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.10.2020 voor de derde keer maal gezinshereniging aan met zijn oom, zijnde B. R. (..), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd.'

- reispaspoort Marokko (WA...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 14.07.2016 met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat betrokkene Schengen inreisde via België op 20.08.2019; uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene Schengen inreisde op basis van een visum kort verblijf omwille van professionele redenen, m.n. het volgen van een (onbetaalde) stage bij zijn werkgever (...).

Betrokkenes advocaat verwijst naar attesten die reeds voorgelegd werden in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 04.10.2019 en 14.04.2020 en die besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 10.03.2020 en 24.09.2020. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigeringen. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag slechts volgende bijkomende documenten voor: geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon en geactualiseerde attesten waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van de attesten niet ten laste zijn van het OCMW te Zwijndrecht. Deze documenten hebben betrekking op een situatie in België en doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gedaan in de bijlage 20 van 10.03.2020 en 24.09.2020.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr, 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land

van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Zwijndrecht een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 04.10.2019 en 14.04.2020 werden geweigerd op 10.03.2020 en op 24.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 27.10.2020 aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij zijn advocaat opnieuw verwijst naar stukken die al werden voorgelegd bij de twee vorige aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

1.3. Op 4 maart 2021 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten

Naam : S. (...) voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...)1986 geboorteplaats : Nador nationaliteit : Marokko

in voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

(...)

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat heit bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam op 20.08.2019 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven aan betrokkene omwille van professionele redenen, m.n. het volgen van een (onbetaalde) stage bij zijn werkgever (...).

Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko maar vroeg onmiddellijk 3 keer vlak na elkaar in Zwijndrecht een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 04.10.2019 en 14.04.2020 werden geweigerd op 10.03.2020 en op 24.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 27.10.2020 aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij zijn advocaat opnieuw verwijst naar stukken die al werden voorgelegd bij de twee vorige aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel – gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – betoogt de verzoekende partij als volgt:

"1. De middelen — Gronden tot vernietiging

Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijkheid bij het nemen van de beslissingen

Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 27/10/2020 op basis van art. 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980 nog 2 aanvragen gezinshereniging dd 04/10/2019 en 14/04/2020, ingediend op dezelfde grond. Deze werden geweigerd.

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg betreft zijn oom , voormeld.

Verzoeker kwam op 20/08/2019 de Schengen zone binnen met een visum type C voor kort verblijf, afgeleverd voor professionele reden ; nl het volgen van een onbetaalde stage bij de firma (...).

Art. 47,2 ° stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging met een ander familielid:

- 1. Ten laste zijn van de referentiepersoon en deel uitmaken van diens gezin*
- 2. De documenten, die als bewijs worden aangevoerd moeten uitgaan van het land van herkomst of oorsprong . Bij gebreke hieraan kan het bewijs geleverd worden met elk passend middel.*

Bij deze aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld, ivm de samenwoning en de afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon in het land van herkomst :

- reispaspoort Marokko op naam van verzoeker, afgeleverd op 14/07/2016 met visumsticker en uit-en inreisstempel waaruit blijkt dat verzoeker Schengen inreisde op basis van een visum kort verblijf omwille van professionele redenen , mn het volgen van een onbetaalde stage bij zijn werkgever (...).*
- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon*
- geactualiseerde attesten waaruit blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon op datum van de attesten niet ten laste zijn van het OCMW te Zwijndrecht*

Verzoeker is gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Zij wonen samen.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen/ documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 Vw. — verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden.

Inzake is de beslissing (bijlage 20) waartegen huidig beroep mbt tot de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met de referentiepersoon in het land van herkomst, gemotiveerd als volgt:

" uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15/12/1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging "

Dit betreft louter een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden.

De dienstige bewijsstukken die verzoeker meegedeelde worden gewoonweg niet als complementair, doch alleen als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ, ook al wordt het tegendeel beweert, oa .

Dient ook complementair rekening te worden gehouden met de documenten die meegedeeld werden in het kader van de vorige aanvragen dd 04/10/2019 en 14/04/2020.

Verzoeker woont samen met de referentiepersoon en is, bij gebreke aan eigen inkomsten, ten zijne laste.

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor, minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond."

2.2. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij *"niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie", nu "(u)it het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging"*. Hierbij wordt verwezen naar de motivering van de beslissingen van 10 maart 2020 en 24 september 2020 waarbij eerdere aanvragen van verzoekende partij om gezinshereniging werden geweigerd, en wordt ten aanzien van de stukken die verzoekende partij bij de huidige aanvraag heeft voorgelegd vastgesteld dat: *"In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag slechts volgende bijkomende documenten voor: geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon en geactualiseerde attesten waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van de attesten niet ten laste zijn van het OCMW te Zwijndrecht. Deze documenten hebben betrekking op een situatie in België en doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gedaan in de bijlage 20 van 10.03.2020 en 24.09.2020."*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich niet louter tot een motivering die op elke zaak kan toegepast worden, maar verwijst de verwerende partij naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten alsook ook naar de inhoudelijke motieven van de eerdere beslissingen als reden waarom de thans voorgelegde documenten hieraan geen afbreuk kunnen doen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht impliceert niet ipso facto dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar andere stukken, in casu de vorige bijlagen 20 die aan verzoekende partij ter kennis werden gebracht. De motieven van deze beslissingen worden zodoende geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden beslissing.

Verzoekende partij betwist niet dat zij in kader van haar laatste aanvraag volgende documenten heeft voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (WA...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 14 juli 2016 met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat betrokkene Schengen inreisde via België op 20 augustus 2019; uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene Schengen inreisde op basis van een visum kort verblijf omwille van professionele redenen, m.n. het volgen van een (onbetaalde) stage bij zijn werkgever (...).
- documenten die reeds in kader van eerdere afgewezen aanvragen werden voorgelegd
- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon

- geactualiseerde attesten waaruit blijkt dat verzoekende partij en de referentiepersoon op datum van de attesten niet ten laste zijn van het OCMW te Zwijndrecht

De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij haar vorige aanvragen ook reeds haar reispaspoort, loonfiches op naam van de referentiepersoon en OCMW-attesten van niet ten laste zijnde van het OCMW had voorgelegd. Dit zijn aldus stukken die reeds bij de vorige aanvragen werden besproken en waarbij geoordeeld werd dat deze stukken niet aantonen dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of ten laste was van de referentiepersoon. Het loutere feit dat deze stukken geactualiseerd werden kan daar uiteraard geen afbreuk aan doen.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetbepalingen, meer bepaald de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht

in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

2.8. Verzoekende partij is het oneens met de motieven van de bestreden beslissing maar zij verduidelijkt geenszins op welke wijze de door haar voorgelegde stukken wel degelijk aantonen dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of er ten laste van was. Waar verzoekende partij verwijst naar haar situatie in België, gaat zij er aan voorbij dat zij moet aantonen dat zij reeds in het land van herkomst of alleszins elders dan in België deel moet hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon of aldaar ten laste te zijn. Met een verwijzing naar de situatie in België slaagt verzoekende partij daar niet in. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog geenszins in afbreuk te doen aan de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.9. Het enig middel – gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.10. In een enig middel – gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – betoogt de verzoekende partij als volgt:

“1. De middelen — Gronden tot vernietiging

Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijkheid bij het nemen van de beslissingen

Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd immers uitgevaardigd om reden dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker werd afgewezen en de AI van verzoeker als gevolg van deze beslissing moest ingetrokken worden.

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en zeker om geen termijn voor vertrek toe te staan.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden. Verzoeker heeft inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfplaats meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van de bestaande procedures.

In haar opeenvolgende afwijzende beslissingen, stelde de overheid immers steeds dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoeker heeft als gevolg daarvan steeds gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop van zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten / bewijzen zou meedelen.

Om reden dat DVZ vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen, wordt aan de rechtszoekende telkens hoop gegeven en worden zij er als het ware toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken, waarvan DVZ op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvra(a)gen.

Het komt de rechtszoekende uiteraard wel ten goede dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvragen bijkomend te motiveren.

Doch er is geen misbruik van recht te weerhouden in hoofde van verzoeker. Misbruik van recht moet immers inhouden dat men een recht of een bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit is bedoeld, ofwel om een andere te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt.

Verzoeker diende de aanvragen in, uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van art. 47/1,2°. Zijn handelen is niet onrechtmatig; schade wordt niet aangetoond.

De beslissing om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van enige termijn is ondeugdelijk gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond."

2.11. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.12. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.14. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.15. Zoals uit de bespreking van het middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gebleken, heeft verzoekende partij niet aangetoond dat deze beslissing foutief of kennelijk onredelijk werd genomen. Bijgevolg is haar betoog dat het bestreden bevel in navolging van de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ook moet vernietigd worden, niet dienstig.

2.16. Verzoekende partij is het voorts oneens met het feit dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven.

2.17. In casu werd beslist geen termijn voor vrijwillig vertrek aan verzoekende partij toe te kennen op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet omdat er een risico op onderduiken bestaat. Conform artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, (...), met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”* Artikel 1, § 2, 6° van de vreemdelingenwet luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(..)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

(..)”

In casu heeft de verwerende partij, in toepassing van artikel 74/14, § 3 juncto artikel 1, § 2, 6° van de vreemdelingenwet geoordeeld geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen aan verzoekende partij omdat zij drie keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend met dezelfde referentiepersoon die telkens negatief werden afgesloten en waarbij bij de laatste aanvraag ook bleek dat verzoekende partij opnieuw verwijst naar stukken die al werden voorgelegd bij de twee vorige aanvragen. De verwerende partij stelt daaruit vast dat verzoekende partij de procedure misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en dit tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk om deze vaststellingen mee te nemen in de beoordeling inzake het risico op onderduiken. Immers blijkt uit de handelwijze van verzoekende partij dat zij wel degelijk de procedure van artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet misbruikt. Deze vaststelling is ook geenszins kennelijk onredelijk. Immers is het zo dat een aanvraag gezinshereniging conform artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet maakt dat de verzoekende partij - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, hoewel verzoekende partij wist uit eerdere beslissingen inzake haar aanvragen dat haar derde aanvraag geen schijn van kans had, temeer zij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken en verder slechts geactualiseerde stukken voorlegde die geenszins vermogen tot een andere beoordeling te komen, heeft zij er alsnog voor gekozen om toch een derde aanvraag in te dienen, waarbij kan besloten worden dat haar enige oogmerk erin bestond opnieuw tijdelijk toegelaten te worden in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. Dit is onmiskenbaar misbruik van procedure. Waar verzoekende partij argumenteert dat zij slechts haar verblijf trachtte te regulariseren, slaagt zij, gelet op voorgaande bespreking, er hoegenaamd niet in afbreuk te doen aan de motivering van de verwerende partij terzake. Ook haar betoog als zou de verwerende partij hoop hebben gegeven aan verzoekende partij gaat geenszins op. Immers blijkt uit de afwijzende beslissingen dat er uitdrukkelijk wordt op gewezen: *“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”* Uit de bewoordingen van de afwijzende beslissingen kan geenszins blijken dat de verwerende partij verzoekende partij hoop heeft gegeven. Door telkenmaal opnieuw dezelfde documenten voor te leggen, al dan niet geactualiseerd, wist verzoekende partij uit de reeds afgewezen aanvragen dat een nieuwe aanvraag geen slaagkans zou hebben. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat de verzoekende partij de procedure aanwendt – niet met het oogmerk waarvoor ze is bestemd, met name gezinshereniging, immers voldoet zij daar niet aan – maar wel met het oogmerk om opnieuw in bezit gesteld te worden van een attest van immatriculatie en zo haar verblijf opnieuw tijdelijk toegestaan te zien in afwachting van een beslissing.

Hoewel verzoekende partij wist dat haar derde aanvraag geen schijn van kans had, heeft zij die toch ingediend waardoor redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij enkel trachtte opnieuw een attest van immatriculatie te bekomen ten einde haar verblijf tijdelijk toegestaan te krijgen in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. Dit is wel degelijk misbruik van procedure.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

2.18. Het middel - gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten - is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.19. In een enig middel - gericht tegen het bestreden inreisverbod - betoogt de verzoekende partij als volgt:

"1. De middelen — Gronden tot vernietiging

Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijkheid bij het nemen van de beslissingen

MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexies

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat :

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan. Bij bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum, 04/03/2021, en ter kennis gebracht op 28/04/2021, werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat het, zoals hierboven gesteld, werd afgeleverd op basis van de beslissing (bijlage 20) van zelfde datum , die echter behept is met een gebrek in de formele motivering en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om reden zoals hierboven vermeld.

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

Het inreisverbod is gemotiveerd al volgt :

" Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in " Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoeker niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik zou verweten worden; laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan.

Indien DVZ misbruik van procedure inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen

- waaruit het misbruik bestaat

- de schade die werd toegebracht

Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker " de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in", kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden.

Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met " via een andere weg ... tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in "

Verzoeker maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet hem biedt en hij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning ; Zijn handelen is enkel en alleen daarop gericht; ook bij de zoveelste aanvraag. Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen; zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen.

Ivm het ingeroepen "misbruik van recht" is de beslissing onzorgvuldig en onredelijk gemotiveerd

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM. Hij woont samen met zijn oom , van wie hij afhankelijk is. De afhankelijkheidsrelatie is voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofde van verzoeker.

Het is bovendien niet - proportioneel om een voor het inreisverbod een termijn van 3 jaar op te leggen.

Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde;

Hij zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of in Spanje verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar.

Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoeker; oa de scheiding van zijn familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM - ; de moeilijke situatie waarin hij ,als alleenstaande zonder inkomsten - in Marokko te recht komt — art 3 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond.”

2.20. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.21. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.22. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.23. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.24. Waar verzoekende partij erop wijst dat de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leidt tot de nietigverklaring van het ermee gepaard gaande inreisverbod, is haar betoog niet dienstig nu het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet geleid heeft tot de nietigverklaring ervan.

2.25. Waar verzoekende partij poneert dat de motivering dat zij *“(..) de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 (misbruikt) louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”* vaag is, is zij weinig ernstig. Immers gaat deze motivering vooraf door de vaststelling dat: *“Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko maar vroeg onmiddellijk 3 keer vlak na elkaar in Zwijndrecht een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 04.10.2019 en 14.04.2020 werden geweigerd op 10.03.2020 en op 24.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 27.10.2020 aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij zijn advocaat opnieuw verwijst naar stukken die al werden voorgelegd bij de twee vorige aanvragen.”*

Zoals uit de bespreking hoger is gebleken heeft de verwerende partij niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat - gelet op de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken - er wel degelijk sprake is van misbruik van procedure.

2.26. Waar verzoekende partij meent dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt omdat zij een gezin vormt met haar oom waarvan zij afhankelijk is, wijst de Raad erop dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in het herkomstland ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van haar oom. Verder heeft de verwerende partij vastgesteld: *“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”*

Waar verzoekende partij wijst op de band met haar oom, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande

aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en meerderjarig kind en tussen verwanten.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar oom. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij haar oom in België verblijft maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar oom. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet dat zij in het herkomstland aangewezen was op de steun van haar oom om in haar levensonderhoud te voorzien. De stukken die zij voorlegt over haar verblijf in België, zijn niet afdoende om te spreken van een vorm van afhankelijkheid van verzoekende partij ten aanzien van haar oom die ertoe zou leiden dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partij die 35 jaar is en blijkens haar visumaanvraag in het land van herkomst tewerkgesteld was als techniker met een loon van 3000 MAD en naar België kwam in kader van een stage voor haar werk, maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in Marokko niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. Het loutere gegeven dat zij in België op preciaire verblijfswijze inwoont bij haar oom, doet niet anders besluiten. De relatie die de verzoekende partij met haar oom onderhoudt betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken door de oom in Marokko onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM derwijze dat een inreisverbod een schending van dit artikel zou opleveren.

2.27. Het bestreden inreisverbod vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 4 maart 2021 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist dit niet.

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

2.28. In haar betoog ontkent de verzoekende partij niet dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zij is het evenwel niet eens met het feit dat haar een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. Evenwel heeft de verwerende partij omstandig uiteengezet waarom een inreisverbod voor drie jaar in casu proportioneel is.

Zo heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij driemaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend met dezelfde referentiepersoon die telkens werden afgewezen en waarbij verzoekende partij bij de derde aanvraag opnieuw verwees naar stukken die reeds werden voorgelegd bij de vorige aanvragen. Verzoekende partij ontkent dit niet. De Raad acht het geenszins

kennelijk onredelijk om deze vaststellingen mee te nemen in de beoordeling inzake de duurtijd van het inreisverbod. Immers blijkt uit de handelswijze van verzoekende partij dat zij wel degelijk de procedure van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet misbruikt. Verder heeft de verwerende partij ook overwogen dat verzoekende partij geen beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in België, dat zij geen minderjarige kinderen heeft hier en dat er evenmin sprake is van een medische problematiek. In het licht van de feitelijkheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat – in het belang van de immigratiecontrole – in casu een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Het argument van verzoekende partij dat zij geen gevaar zou zijn voor de openbare orde doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Verzoekende partij verwijst naar familie in België en Spanje maar uit niets blijkt dat het inreisverbod haar verhindert met deze familie contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko.

Waar zij er nog op wijst dat artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden omdat zij als alleenstaande zonder inkomsten in Marokko terecht komt is zij weinig ernstig. Nogmaals benadrukt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in Marokko tewerkgesteld was als techniker en in die hoedanigheid naar België kwam met het oog op het volgen van een stage. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Marokko, alwaar zij het overgrote deel van haar leven verbleven heeft, zich niet zelfstandig kan beredderen. Dit alles nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij ook niet overtuigt waar zij stelt aldaar geen (familiaal) netwerk meer te hebben.

Verzoekende partij overtuigt niet met haar stelling dat het opleggen van een inreisverbod van drie jaar in casu niet proportioneel is.

2.29. Het middel gericht tegen het inreisverbod is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER